

A close-up photograph of a woman's face, partially obscured by a red, textured veil. Her right eye is a striking, vibrant blue. Her hair is dark and long, framing the left side of her face. The lighting is dramatic, highlighting the texture of the veil and the intensity of her gaze.

KNIŽNÍ PŘEDLOHA FILMU
OD TVŮRCŮ PÁNA PRSTENŮ A HOBITA

NĚKTERÉ JIZVY NIKDY NEZMIZÍ

SMRTELNÉ STROJE

PHILIP REEVE

MLADÁ FRONTA

Smrtné stroje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Philip Reeve

Smrtné stroje – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

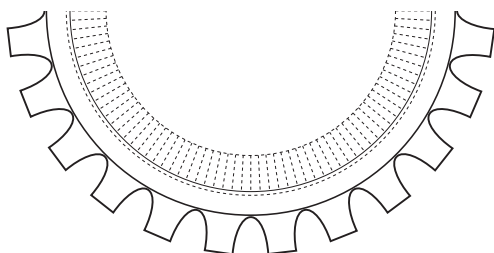
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MLADÁ FRONTA

Philip Reeve
Smrtné stroje

Philip Reeve
SMRTELNÉ STROJE

MLADÁ FRONTA

Přeložila Dominika Křestanová

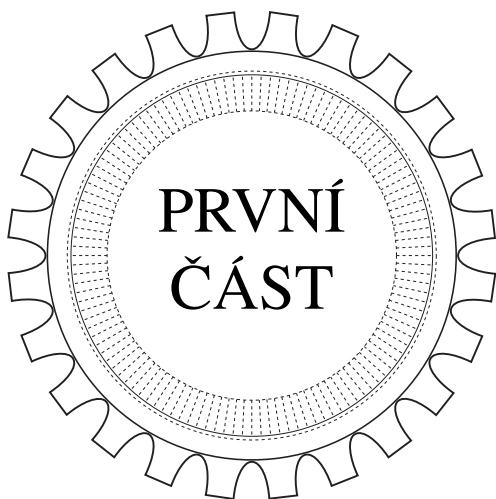
MORTAL ENGINES

Copyright © Philip Reeve, 2001

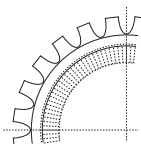
Translation © Dominika Křestanová, 2005

ISBN 978-80-204-4441-7 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5140-8 (ePDF)

**PRVNÍ
ČÁST**

1 ~ LOVIŠTĚ

Bylo ponuré, větrné jarní odpoledne a velkoměsto Londýn právě štvalo po vyschlém dnu bývalého Severního moře jakési maličké hornické městečko.

Za lepších časů by se Londýn s tak hubenou kořistí vůbec neobtěžoval. Rozlehlá mobilní metropole kdysi lovila nesrovnatelně větší města a pouštěla se za nimi až k samé hranici Ledové pustiny na severu a na jihu až k středomořským břehům. Poslední dobou ale byla vzácností jakákoli kořist a některá větší města začala hladově pokukovat po Londýnu. Už deset let se před nimi schoval, ukrytý ve vlhkém hornatém kraji na západě, kde se podle cechu historiků svého času nalézal ostrov zvaný Británie. Už deset let se Londýn živil jen maličkými zemědělskými městečky a statickými osadami nastálo usazenými v podmáčených kopcích. Teprve teď primátor konečně rozhodl, že je načase přesunout město po pozemním mostě zpátky do Hlavního loviště.

Nebyli ještě ani v polovině mostu, když hlídky na vysokých strážních věžích zahlédly městečko, zahryzávající se asi dvacet mil před nimi do solných plání. Obyvatelé Londýna to pokládali za znamení, které jim posílají bohové, a dokonce i primátor (který na bohy ani na znamení nevěřil) usoudil, že je to šťastný začátek cesty na východ, a dal povel ke štvanicí.

Hornické městečko zpozorovalo nebezpečí a pustilo se na úprk, ale ohromné housenkové pásy, které nesly Londýn, se rozbíhaly čím dál rychleji. Netrvalo dlouho a vel-

koměsto se mu valilo v patách, pohybující se hora kovu naskládaného v sedmi patrech jako vrstvy svatebního dortu. Ty nejnižší zahalovala oblaka dýmu, ve vyšších patrech zářily bílé vily boháčů a na samém vrcholu, dva tisíce stop nad zpustošenou zemí, se leskl zlatý kříž na kupoli katedrály svatého Pavla.

Když to všechno začalo, Tom právě čistil exponáty v přírodovědném oddělení Londýnského muzea. Ucítil výmluvné chvění kovové podlahy, a když zvedl hlavu, spatřil, jak se atrapy velryb a delfínů, zavěšené na drátěných lanech ze střechy galerie, s tichým vrzáním pohupují.

Nijak ho to nevylekalo. Prožil v Londýně celých patnáct let svého života a byl na jeho pohyby zvyklý. Poznal, že město mění směr a přidává na rychlosti. Projel jím osten vzrušení, odvěký lovecký zápal vlastní všem Londýňanům. Na dohled bude nějaká kořist! Upustil kartáče a prachovky a přitiskl dlaň na stěnu, aby si vychutnal čeření vibrací vycházejících z ohromných strojoven dole v Břiše. Ano, bylo to ono – hluboké *bum, bum, bum*, jak se s pravidelným dusáním rozběhly přídatné motory. V morku kostí jako by se mu rozbušil veliký buben.

Dveře na opačném konci galerie se rozletěly a dovnitř vrazil Chudley Pomeroy. Příčesek se mu samým spěchem svezl na stranu a kulatou tvář měl rudou rozhořčením. „Co se to pro pána Quirka...?“ zaburácel s pohledem upřeným na otáčející se velryby a na vitríny s vycpanými ptáky, kteří sebou poškubávali a nadskakovali, jako by

chtěli setřást léta zajetí a znovu svobodně roztáhnout křídla. „Učedníku Natsworthy! Co se to tu děje?“

„Jsme na lovu, pane,“ odpověděl Tom. Nešlo mu do hlavy, jak je možné, že zástupce vrchního historika žije na palubě Londýna takovou dobu, a přesto nedokáže vnímat tlukot srdce města. „Nejspíš to bude stát za to,“ dodal. „Nahodili všechny pomocné motory. To už se nestalo ani nepamatuju. Třeba teď bude Londýnu přát štěstí.“

„Chmm!“ zavrčel Pomeroy a trhl sebou, protože sklo ve vitrínách začalo kvílet a otřásat se v rytmu strojů. Největší z modelů, tisíce let vyhynulý exponát plejtváka obrovského, zavěšený nad jeho hlavou, sebou házel na tlustých lanech dopředu a dozadu jako beranidlo. „To je klidně možné, Natsworthy,“ řekl. „Jen bych si přál, aby nám cech inženýrů instaloval do budovy pořádné tlumiče. Některé exponáty jsou velice křehké. Takhle by to dál nešlo. To by rozhodně nešlo.“ Vytáhl ze záhybů dlouhého černého roucha puntíkový kapesník a začal si otírat obličej.

„Promiňte, pane,“ ozval se Tom, „směl bych si zaběhnout dolů na vyhlídkové plošiny a podívat se na ten hon? Jen na půl hodinky. Už roky jsme neměli pořádnou štvaniči...“

Pomeroy se zatvářil pohoršeně. „Ovšemže ne, učedníku! Jen se podívej, co prachu nám ten zatracený hon rozvířil! Je potřeba všechny exponáty znovu očistit a zkontrolovat, jestli jsou v pořádku.“

„Ale to je nespravedlnost!“ neudržel se Tom. „Zrovna jsem otřel prach na celé galerii!“

Hned si uvědomil, že udělal chybu. Na to, že patřil k nejvýznamnějším cechmistrům, nebyl starý Chudley Pomeroy

až tak zlý, ale nestrpěl, aby mu odmlouval obyčejný učedník třetí třídy. Vypjal se v celé své výšce (což bylo jen o málo víc než jeho šířka) a zamračil se tak přísně, že mu cechovní znak na čele téměř zmizel mezi huňatým obočím. „Život není spravedlivý, Natsworthy,“ zahřímal. „Ještě jednu drzost a hned po lovu tě pošlu na směnu do Břicha.“

Ze všech ohavných povinností, které připadaly učedníkům třetí třídy, byla směna v Břiše to nejhorší, co Tom znal. Okamžitě sklapl a zkroušeně sklopil pohled na krásně naleštěné špičky bot vrchního kurátora.

„Máš nařízeno pracovat v tomhle oddělení do sedmi hodin, tak tu budeš do sedmi,“ pokračoval Pomeroy. „Já zatím proberu s ostatními kurátory, co by se dalo dělat s tímhle úděsným chvěním...“

Kvapně odešel a ještě cestou si něco podrážděně mrmlal. Tom se za ním chvíli díval a pak posbíral své nádobíčko a otráveně se znovu pustil do práce. Obvykle mu úklid nevadil, zejména ne v téhle galerii plné přívětivých, moly prožraných zvířat, kde se od stropu usmíval obrovskou tlamou plejtvák. Když ho práce omrzela, jednoduše se uchýlil do říše snů a stal se hrdinou, který zachraňuje krásné dívky před vzdušnými piráty, spasí Londýn před Antimobilistickou ligou a pak žije šťastně až do smrti. Ale mohl snad snít, když si zbytek města užívá první pořádnou štvanici po bůhvíkolika letech?

Čekal dvacet minut, ale Chudley Pomeroy se nevracel. Nikdo jiný tu nebyl. Jako každou středu bylo Muzeum pro veřejnost zavřené a většina cechmistrů a učedníků první a druhé třídy měla volno. Co se může stát, když na deset minut vyběhne ven a podívá se, co se děje? Schoval

vak s čistícími potřebami za vycpaného jaka a mezi roztaženými stíny delfínů spěchal ke dveřím.

Také argonové lampy venku na chodbě tančily a rozlévaly přitom světlo po kovových stěnách. Dva cechmistrři v černých talárech spěšně přešli kolem něj a Tom zaslechl, jak si starý doktor Arkengarth mečivým hlasem stěžuje: „Vibrace! Zas ty vibrace! Dělá mi to v keramice z pětatřicátého století hotovou paseku...“ Tom počkal, až zmizeli za ohybem chodby, a pak tiše vyklouzl ven a seběhl po nejbližším schodišti dolů. Prošel galerií věnovanou jednadvacátému století a minul ohromné sochy Pluta a Mickeyho, bohů se zvířecí hlavou, které uctívali obyvatelé dávné Ameriky. Proběhl hlavní halou a pokračoval galeriemi plnými předmětů, které nějakým zázrakem přečkaly všechna ta tisíciletí od dob, kdy staré civilizace zničily samy sebe. Ona děsivá smršť atomových bomb a náloží s upravenými viry, které dopadaly z oběžných drah na Zemi, později dostala název Šedesátiminutová válka a znamenala konec starověku. O dvě minuty později proklouzl Tom postranním vchodem do hluku a shonu ulice Tottenham Court Road.

Londýnské muzeum stálo v samém středu druhého patra, v rušné čtvrti zvané Bloomsbury, a několik stop nad jeho střechami visel jako rezavá obloha spodek prvního patra. Tom se prodíral temnými, přečpanými ulicemi k ohromné veřejné obrazovce Rozvidu nedaleko výtahové stanice Tottenham Court Road a nedělal si hlavu s tím, jestli si ho někdo všimne. Vmísil se do davu před obří skleněnou stěnou a poprvé uviděl vzdálenou kořist, rozmazanou šedožlutou skvrnu, jak ji zachytily kamery dole v šestém patře. „*Městečko se jmenuje Solnohrab,*“

hřímal hlas komentátora. „*Je to důlní plošina čítající devět set obyvatel. V tuto chvíli se pohybuje rychlostí osmdesáti mil za hodinu a míří na východ, ale podle odhadu odborníků z cechu navigátorů ji Londýn dostihne ještě před setměním. Jsou přesvědčeni, že za pozemním mostem na nás čeká celá řada dalších měst, což nezvratně svědčí o tom, jakou prozíravost projevil náš milovaný pan primátor, když se rozhodl obrátit Londýn zpátky na východ...*“

Osmdesát mil za hodinu! žasl Tom. To je neuvěřitelná rychlost. Nejradši by teď byl dole na vyhlídkové plošině a cítil ve tváři vítr. Beztak už si to u pana Pomeroye nejspíš rozházel. Co záleží na tom, jestli pro sebe ukradne ještě pár minut?

Rozběhl se a zanedlouho byl u parku Bloomsbury, otevřeného prostranství na samém okraji patra. Kdysi to býval skutečný park se stromy a kachními rybníčky, ale vzhledem k nedostatku kořisti byl v poslední době využíván k produkci potravin. Místo trávníků se tu teď rozkládala pole kapusty a nádrže s řasami. Vyhlídkové plošiny ovšem zůstaly zachovány a jejich vyvýšené balkony vyčnívaly z okrajů vrstvy jako dřív, kdy se sem Londýňané chodívali kochat pohledem na míjející krajinu. Tom si pospíšil k té nejbližší. Dav tu byl ještě hustší a nechyběla ani celá řada postav v černých talárech cechu historiků. Tom se tvářil co možná nenápadně a prodíral se dopředu, dokud se nedostal až k zábradlí. Solnohrab byl sotva pět mil daleko, hnal se dopředu a z výfukových komínů se mu valily kotouče černého dýmu.

„Natsworthy!“ zahýkal kdosi a Tomovi se sevřel žaludek. Rozhlédl se a zjistil, že stojí vedle Melifanta, mo-

hutného učedníka první třídy. Melifant se na něj zašklebil: „Není to nádhera? Maličká tlustoučká důlní plošina s pohonem z dvacátého století! Přesně to Londýn potřebuje!“

Herbert Melifant patřil k nejhorším trapičům, jaké Tom znal. Nebyl takový, že by vás tloukl a strkal vám hlavu do záchodu, ale dal si tu práci, aby vyštoural všechna vaše tajemství a věci, které vám nejvíc vadí, a pak vás kvůli nim popichoval. Na Toma si troufal obzvláště rád, protože Tom byl drobný a plachý a neměl žádné kamarády, kteří by se ho zastali – a ani mu to nemohl vrátit, protože Melifantovi rodiče synovi zaplatili učení v první třídě, kdežto Tom, který rodiče neměl, byl pouhým učedníkem třetí třídy. Věděl, že Melifant se s ním baví jen proto, aby udělal dojem na hezkou mladou historičku jménem Clytie Pottsová, která stála těsně za nimi. A tak jen přikývl, obrátil se k němu zády a soustředil se na štvanici.

„Podívejte!“ vykřikla Clytie.

Rozestup mezi Londýnem a jeho kořistí se rychle zužoval a nad Solnohrabem se objevil jasně patrný tmavý předmět. A po něm další a další. Vzducholodě! Dav Londýňanů na vyhlídkové plošině zajásal a Melifant poznamenal: „Vida, létající kupci. Vědí, že tohle město už nemá šanci, tak koukají zmizet, než ho spolkneme. Kdyby to neudělali, máme nárok na jejich náklad včetně všeho ostatního na palubě.“

Toma potěšilo, že Clytii Pottsovou Melifantův výklad očividně nudí; chodila o ročník výš a tohle všechno už určitě věděla, protože složila cechovní zkoušky a měla na čele vytetovaný znak historiků. „Podívejte!“ řekla zase,

a když si všimla Tomova pohledu, usmála se na něj. „Poďtejte, jak peláší! Není to nádhera?“

Tom si odhrnul neposlušné vlasy z očí a díval se, jak vzducholodě stoupají výš a výš a mizí v břidličně šedých mracích. Na okamžik zatoužil letět s nimi, blíž ke slunci. Kdyby ho tak chudáci rodiče nesvěřili do péče cechu, který mu měl zajistit vzdělání historika! Jak rád by byl stevardem na vzdušném klipru a navštívil všechna města světa: Puerto Angeles plovoucí na modravém Pacifiku, Arkangel, který bruslí na železných skluznicích po zamrzlých severních mořích, ohromná čtvercová města nuevo-mayských národů a nehybné pevnosti Ligy anti-mobilistů...

Ale to bylo jen snění, které bylo lepší nechat na některé nudné odpoledne v Muzeu. Nový poryv jánotu ho upozornil, že se hon blíží ke konci, a tak pustil vzducholodě z hlavy a znovu obrátil pozornost k Solnohrabu.

Městečko bylo už tak blízko, že viděl, jak na horních vrstvách pobíhají jako mravenci postavičky lidí. Musí být strašlivě vyděšení, když se Londýn tak hrozivě blíží a oni se nemají kam schovat! Ale věděl, že je nesmí litovat. Je úplně přirozené, že velká města polykají malá, stejně jako malá polykají ještě menší a ta nejmenší hltají bídně statické osady. To je urbanistický darwinismus, takhle to na světě chodí už tisíc let, od časů, kdy geniální inženýr Nikolas Quirke přebudoval Londýn na první mobilní město. „Londýn! Londýn!“ přidal se ke křiku a jánotu všech ostatních na vyhlídce a vzápětí spolu s nimi spokojeně sledoval, jak Solnohrabu uletělo jedno z kol. Městečko se zatočilo dokola, zůstalo stát a výfukové komíny se zlomily a zhroutily se do vyděšených ulic.

Vzápětí jim Solnohrab zmizel z očí, protože ho zakryly dolní vrstvy Londýna, a Tom cítil, jak se pláty plošiny pod jeho nohama zachvěly, když se ohromné čelisti metropole s klapnutím zavřely.

Z vyhlídkových plošin se po celém městě rozlehl hurónský jásot. Z amplionů na sloupech zahřímaly první tóny písně „Londýnu sláva“ a jakýsi člověk, kterého Tom nikdy předtím neviděl, ho sevřel do náruče a houkl mu do ucha: „Kořist! Kořist!“ Nevadilo mu to. V tuhle chvíli vládla na plošině všeobjímající láska a Tom měl rád dokonce i Melifanta. „Kořist!“ zaječel i on. Vytrhl se muži z objetí a všiml si, že se pláty podlahy už zase rozechvěly. Kdesi pod ním se ohromné ocelové tesáky města zahryzly do Solnohrabu, zvedly ho ze země a pozpátku ho vtahují do Břicha.

„...a třeba se k nám přidá i učedník Natsworthy,“ zaslechl Tom Clytii Pottsovou. Neměl tušení, o čem mluví, když se však otočil, s úsměvem se dotkla jeho paže. „Večer se koná v Kensingtonských zahradách velká oslava,“ vysvětlila mu. „Tanec a ohňostroje! Nechceš jít s námi?“

Nestávalo se často, že by někdo zval učedníky třetí třídy na zábavu, natožpak někdo tak hezký a oblíbený jako Clytie, a Tom si v první chvíli nebyl jistý, jestli si z něj neutahuje. Melifant si ale nic takového očividně nemyslel, protože dívku rychle odtáhl stranou. „Přece tam nechceš zvát Natsworthyho?“ obořil se na ni.

„Proč ne?“

„Ale prosím tě,“ nafoukl se Melifant, až mu hranatý obličej zrudl bezmála do odstínu pana Pomeroye. „Vždyť je to trojka. Obyčejný slouha. Takoví si můžou nechat

o cechovním znaku jen zdát. Když bude mít štěstí, skončí jako pomocník někde u kurátora, nemám pravdu, Natsworthy?“ Potměšile se na Toma zašklebil. „Škoda že ti po tátovi nezbylo dost peněz, aby sis opatřil opravdový vzdělání...“

„Do toho tobě nic není!“ vyjel Tom vztekle. Vzrušení z lovu už z něj vyprchalo a nervózně se teď dohadoval, jaký trest by ho čekal, kdyby Pomeroy zjistil, že se tajně vykradl ven. Neměl náladu na Melifantovo popichování.

„Tak už to holt chodí, když člověk žije mezi chudinou tam dole,“ pokračoval Melifant zlomyslně. Obrátil se zpátky k Clytii. „Natsworthyho máma s taťkou bydleli dole na čtyřce, takže je to při Velkém Náklonu rozmázlo jako dva lívance: bleme!“

Tom ho vlastně ani nechtěl praštit, přišlo to tak nějak samo. Než si uvědomil, co se děje, sevřela se mu ruka pevně do pěsti a vystřelila dopředu. „Jauvajs!“ zavyl Meliphant. Výpad ho tak překvapil, že se svalil na záda. Odněkud se ozval pochvalný jásot a Clytie se uchichtla do dlaně. Tom jen nevěřičně zíral na svou třesoucí se pěst a nešlo mu do hlavy, jak se to mohlo stát.

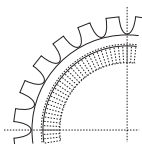
Ale Melifant byl o hodně větší a silnější než on a stačil se už vydrápat zpátky na nohy. Clytie se ho snažila zadržet, ale další historikové ho povzbuzovali a skupinka učedníků navigace v zelených halenách, která se tísnila za nimi, rytmicky provolávala: „Do sebe! Do sebe!“

Tom věděl, že proti Melifantovi má zhruba stejné vyhlídky jako Solnohrab proti Londýnu. Ucouvl o krok zpátky, ale dav ho pevně svíral. Najednou ho do tváře zasáhla Melifantova pěst a jeho koleno mu přistálo mezi nohama, až se zlomil v pase a se slzami v očích se odpotá-

cel do strany. Něco mu stálo v cestě: bylo to ohromné a na dotyk měkké jako pohovka, a když se do toho zabořil hlavou, řeklo to: „Ouha!“

Zvedl hlavu a uviděl kulatý zarudlý obličej s huňatým obočím, korunovaný těžko uvěřitelnou parukou. Když ho tvář poznala, zbrunátněla ještě víc.

„Natsworthy!“ zahřimal Chudley Pomeroy. „Pro pána Quirka, co to tu vyvádíš?“

2 ~ VALENTIN

Tak se stalo, že zatímco ostatní učedníci slavili ukořisťení Solnohrabu, Tomovi připadla nezáviděníhodná služba v Břiše města. V Pomeroyově kanceláři si nejprve vyslechl dlouhou ponižující přednášku („Troufalá neposlušnost, Natsworthy... Uhodit staršího studenta... Co by tomu řekli chudáci rodiče?“) a pak se dovlekl na stanici Tottenham Court Road a počkal si na výtah směrem dolů.

Už když přijel, byl přeplněný. Na sedadlech ve zvýšeném oddělení se tísnili muži a ženy s povýšeneckým výrazem, kteří očividně patřili do cechu inženýrů, nejmocnějšího ze všech čtyř cechů, které spravovaly Londýn. Z jejich holých hlav a dlouhých bílých gumových plášťů šel Tomovi mráz po zádech, takže radši zůstal ve spodní části, kde na něj z plakátů shlížela přísná tvář londýnského primátora doprovázená nápisem *Pohyb je život! Pomozte cechu inženýrů udržet Londýn v pohybu!* Výtah sjížděl níž a níž, zastavoval na všech obvyklých stanicích – Bakerloo, Horní Holborn, Dolní Holborn, Bethnal Green – a na každé z nich se dovnitř nahrnul další dav lidí. Tom stál přimáčknutý k zadní stěně, takže se mu nakonec skoro ulevilo, když výtah konečně zastavil na samém dně a on mohl vystoupit do hlučného hemžení v Břiše.

Právě tady Londýn rozebíral polapená města na kousky. Samotné Břicho tvořil rozlehlý smrdutý propletenec skládek a továren mezi Čelistmi a ústředními strojovnami. Tomovi se z těchhle končin dělalo nanic. Vždycky tu byl randál. Pracovali tu špinaví dělníci ze spodních pater,

kterých se Tom bál, a odsouzcenci z vězení ve Spodním břichu, kteří byli ještě daleko horší. Z vedra ho tu vzdychky rozbolela hlava, sirné výpary ve vzduchu ho nutily kýchat a mihotání argonových svítidel osvětlujících chodby ho bolelo do očí. Cechu historiků ale záleželo na tom, aby byl při trávení menších měst přítomen někdo z jejich oboru. Dnes večer Tomovi nezbude než obcházet spolu s nimi a připomínat neurvalým předákům, že všechny knihy a starožitnosti na palubě nové kořisti právoplatně náležejí jeho cechu a že dějiny jsou stejně důležité jako cihly, železo a uhlí.

Propletl se davem na konečné výtahu a skrze tubusy chodeb vyložených zelenými dlažkami a po kovových lávkách nad ohnivými jícný Trávicích dvorů spěchal ke skladišti cechu historiků. Hluboko pod sebou viděl, jak se Solnohrab rozpadá na kusy. Oproti obrovitému Londýnu vypadalo městečko docela malinké. Velké žluté demontážní stroje se po něm sunuly na pásech, snášely se z výšky na závěsech jeřábů a hemžily se na hydraulických pavoučích nohách sem tam. Stačily mu zatím odmontovat kola a osy a pouštěly se právě do podvozku. Do plošin se zařezávaly kotoučové pily velké jak ruské kolo na pouti a od zubů jim odletovaly vějíře jisker. Z výhnní a hutí stoupaly mocné závany žáru. Tom neušel ani dvacet kroků, a už mu černou halenou začal v podpaží prosakovat pot.

Když ale konečně došel ke skladišti, ukázalo se, že služba snad přece jen nebude až tak hrozná. V Solnohrabu neměli muzeum ani knihovnu a hromádky předmětů zachráněných z vetešnických krámků už byly zabalené v bednách a čekaly na odvoz do druhého patra. Při troše štěstí ho tře-

ba nechají skončit dřív a stihne alespoň konec oslav! Byl zvědavý, který cechmistr má dneska službu. Jestli je to starý Arkengarth nebo doktor Weymouth, má smůlu. U těch si člověk vždycky musí odkroutit šichtu až do konce bez ohledu na to, jestli je co dělat. Kdyby to byl Potty Pewtertide nebo slečna Plymová, mohlo by to vyjít...

Ale už když spěchal kolem dozorcovy kanceláře, uvědomil si, že dnešního večera má v Břiše službu někdo mnohem významnější. Před kanceláří parkoval brouk, hladounký černý brouk se znakem cechu historiků vymalovaným na kapotě, příliš okázalý, než aby patřil někomu z obvyklého osazenstva. Vedle něj čekali dva muži v livrejích vysoce postavených zaměstnanců cechu. I v tomhle přepychovém postrojení vypadali dost neurvale a Tom je okamžitě poznal. Byli to Pewsey a Gench, vzdušní piráti, kteří se dali na cestu zákona a už dvacet let věrně sloužili vrchnímu historikovi. To oni pilotovali *Výtah do třináctého patra*, kdykoli se jejich pán vydával na expedici. *Je tady Valentin!* pomyslel si Tom a snažil se necivět na muže příliš zvědavě, když kolem nich procházel ke schodům.

Thaddeus Valentin byl Tomův hrdina. Začínal jako obyčejný paběrkář a vypracoval se až na nejslavnějšího londýnského archeologa – a zároveň vrchního historika, což v lidech jako byl Pomeroy, vzbuzovalo nemalou závist a rozhořčení. Tom měl jeho fotografii přišpendlenou v ložnici nad postelí a jeho knihy četl tak dlouho, až je uměl nazpaměť: *Dobrodružství historika v terénu i Amerika Deserta – napříč mrtvým kontinentem s puškou, fotoaparátem a vzducholodí*. Největší událost svého života zažil Tom ve dvanácti letech, když Valentin uděloval

učedníkům na konci školního roku ceny a jednu předal za esej o zjišťování podvrhů u starožitností i jemu samému. Dodneška si slovo od slova pamatoval celou řeč, kterou onen velký muž pronesl: „Mějte na mysli, učedníci, že my historikové jsme nejvýznamnějším cechem ve městě. Nevyděláváme tolik peněz jako kupci, ale vytváříme poznání, které má daleko větší cenu. Naším úkolem není řídit Londýn, jak to dělají navigátoři, ale kde by dnes byli, nebýt starobylých map a nákresů, které se zachovaly naším přičiněním? A pokud jde o cech inženýrů, nezapomínejte, že každyčkový stroj, který vyvinuli, se zakládá na Startechu – starověkých vyspělých technologiích, které uchovali naši správci Muzea nebo vykopali naši archeologové.“

Při předávání se Tom nezmohl na víc než na nezřetelné „Děkuji“, načež se co nejrychleji uklidil zpátky na místo, takže ho ve snu nenapadlo, že by si ho Valentin mohl pamatovat. Ale když otevřel dveře správcovy kanceláře, velký historik zvedl hlavu od práce a usmál se.

„Mladý pan Natsworthy, není-liž pravda? Učedník, který odhalí každý podvrh? Tak to si musím dneska dávat pozor, abys mě při něčem nenachytil.“

Moc povedený vtíp to nebyl, ale přinejmenším rozehnal rozpaky, které v učednicích obvykle vzbouzeli nadřizení cechmířtři. Tom se osmělil natolik, že přestal přešlapovat na prahu a rovnou vešel, v ruce vzkaz od Pomeroye. Valentin vyskočil na nohy a vyšel mu naproti, aby cedulku převzal. Byl to vysoký, pohledný muž něco kolem čtyřicítky, s černými, místy stříbřitě prošedivělými vlasy a úhledně zastřiženým černým plnovousem. V šedých očích námořníka mu probleskovaly veselé plamín-

ky a třetí oko na čele – cechovní znak historiků, modré oko obrácené do minulosti – jako by zamrkalo, když tázavě zvedl obočí.

„Tak ty ses pral? Copak ti učedník Melifant provedl, že si vysloužil monokl?“

„Mluvil nehezky o mé mamince a tátovi,“ zamumlal Tom.

„Aha.“ Slavný cestovatel se na chlapce pozorně podíval a přikývl. Místo aby mu vyhuboval, zeptal se jen: „Ty jsi syn Davida a Rebeky Natsworthyových?“

„Jsem,“ přiznal Tom. „Ale když přišel Velký Náklon, bylo mi teprve šest, takže se na ně moc nepamatuju.“

Valentin znovu přikývl. Pohled měl smutný a laskavý. „Byli to dobří historikové, Tome. Doufám, že půjdeš v jejich šlépějích.“

„Určitě ano!“ rozhorlil se Tom. „Totiž... to bych opravdu rád!“ Myslel na ubohé rodiče, kteří zahynuli, když se část Lacinova sesula na patro pod sebou. Ještě nikdy neslyšel, že by o nich někdo tak pěkně mluvil. Do očí mu vhrkly slzy. Připadalo mu, že se Valentinovi může svěřit s čímkoli, úplně se vším, a už mu začal vykládat, jak se mu po rodičích stýská a jaká je to otrava být učedníkem třetího řádu, když do kanceláře vešel vlk.

Byl to ohromný vlk, celý bílý, a objevil se ve dveřích vedoucích do hlavního skladu. Jakmile ho uviděl, vycenil žluté tesáky a vrhl se k němu. „Ááááá!“ vyjekl Tom a vyskočil na nejbližší židli. „Vlk!“

„Chovej se slušně!“ ozval se holčičí hlas a v příští chvíli už se dívenka nahýbala nad zvířetem a drbala ho v jemné bílé srsti pod bradou. Divoké jantarové oči se spokojeně přivřely a Tom slyšel, jak jí o šaty pleská vlčí

ohon. „Neboj se,“ usmála se na něj. „Je to jehňátko. Totiž, je to vlk, samozřejmě, ale je hodný jako jehňátko.“

„Tome,“ ozval se Valentin. V očích mu pobaveně zajištilo. „Tohle je moje dcera Katherine a Pes.“

„Pes?“ Tom slezl ze židle. Připadal si hloupě, ale strach ho ještě docela nepřešel. Myslel si v první chvíli, že ta obluda utekla ze zoo.

„To je dlouhá historie,“ řekl Valentin. „Do svých pěti let žila Katherine v prámovém městě Puerto Angeles. Pak její matka zemřela a poslali ji na vychování ke mně. Přivezl jsem jí Psa jako dárek z výpravy do Ledové pustiny, ale Katherine tenkrát ještě neuměla moc anglicky a jakživa neslyšela o vlčích, takže když ho uviděla, řekla ‚Pes!‘, a už mu to zůstalo.“

„Je vážně ochočený,“ ujistilo děvče Toma s úsměvem. „Táta ho našel ještě jako štěně. Matku musel zastřelit, ale neměl to srdce zabít chudáka Psa. Má hrozně rád, když ho drbeš na břicho. Myslím psa, ne tátu.“ Zasmála se. Měla husté vlasy, dlouhé a černé, šedé oči po otci a stejně jako on nešetřila zářivými úsměvy. Na sobě měla úzké hedvábné kalhoty a volnou halenu, což byla toho léta ve Vyšším Londýně ohromná móda. Tom na ni hleděl jako očarovaný. Viděl Valentinovu dceru už dřív na obrázcích, ale nikdy si nevšiml, jak moc je krásná.

„Podívej,“ řekla. „Líbíš se mu!“

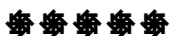
Pes se přiloudal blíž a očichával Tomovi lem haleny. Ocas mu svištěl sem tam a Tomovi se o prsty ořel drsný jazyk.

„Když se někdo líbí Psovi,“ řekla Katherine, „většinou se ukáže, že je sympatický i mně. Tak do toho, tati, představ nás pořádně!“

Valentin se zasmál. „Tak abys věděla, Kate, tohle je Tom Natsworthy, kterého nám sem poslali, aby nám pomohl. Jestli s ním tvůj vlk už skončil, budeme ho nejspíš muset nechat pracovat.“ Laskavým gestem položil Tomovi ruku na rameno. „Moc toho nezbyvá. Obejdeme ještě jednou Dvory a pak...“ Sjel pohledem ke kartičce od Pomeroye, roztrhal ji na kousky a ty zahodil do červeného recyklačního koše u nohy stolu. „Pak můžeš jít.“

Tom nevěděl, čemu se divit víc – že ho Valentin propustil, nebo že se chystá osobně zajít do Trávicích dvorů. Výše postavení cechmistrů obvykle zůstávali v pohodlí kanceláře a těžkou práci uprostřed vedra a výparů přenechávali učedníkům. Valentin si ale opravdu natáhl černý talár, do kapsičky u vesty připnul pero a ve dveřích se na Toma usmál.

„Tak pojď,“ řekl. „Čím dřív začneme, tím dřív můžeme vyrazit na tu parádu v Kensingtonských zahradách...“

Scházeli níž a níž, nejdřív podél skladu a pak po točitých kovových schodech až k Trávicím dvorům, kde se Solnohrab každou minutou zmenšoval. Pes a Katherine se jim drželi v patách. Z hornického městečka už zbyvala jen ocelová kostra a i tu stroje rozebíraly na díly. Uvolněné pláty a nosníky pak stahovaly k hutím, kde se všechen kov roztavil. Po běžících pásech se mezitím do středu Břicha kodrcaly hory cihel, břidličných desek, dřeva, soli a uhlí, a čtyři sběrmistrů odnášely haldy nábytku a zásob.

Sběrmistři byli neomezenými vládci téhle části Londýna a byli si toho dobře vědomi. Vykračovali si po uzoučkých lávkách pružně jako kocouři, nahé hrudníky se jim leskly potem a oči měli skryté za tmavými ochrannými brýlemi. Tom se jich vždycky bál, ale Valentin se s nimi zdravil jakoby nic a přátelsky se jich vyptával, jestli mezi úlovkem nenašli něco, o co by mohlo mít zájem Muzeum. Občas se zastavil, aby si s někým vyměnil pár vtípků nebo aby se jiného poptal, jak se vede rodině, a nikdy je neopomněl představit: „To je můj kolega pan Natsworthy.“ Tom se nadýmal pýchou. Valentin s ním jednal jako s dospělým a sběrmistři se k němu tudíž chovali stejně. Přikládali prsty ke štítkům promaštěných čepic a s úsměvem na něj volali svá jména. Podle všeho se všichni jmenovali buď Ken, nebo Špína.

„Vůbec neposlouchej, co o těchhle mládencích vykládají v Muzeu,“ poučoval ho Valentin, když je jeden z Kenů vedl ke kovovému vozíku, kam odkládali všechno, co vypadalo starobyle. „Žijí sice tady dole a nemluví tak docela spisovně, ale to ještě neznamená, že by to byli hlupáci. Proto sem rád zajdu osobně, když se ve dvorech něco děje. Sběrmistři a paběrkáři často vyhmátnou kousky, kterých by si historik vůbec nemusel všimnout.“

„To jistě,“ přitakal Tom a podíval se po Katherine. Strašně rád by vykonal něco, čím by vrchního historika a jeho krásnou dceru ohromil. Kdyby tak v tomhle smetí našel nějakou skvostnou součástku z doby Startechu, něco, na co by vzpomínali ještě dlouho poté, co by se vrátili do svého přepychového bytu ve Vyšším Londýně. Jinak se totiž rozejdou, jakmile budou hotovi s obchůzkou po dvorech, a on je třeba už v životě neuvidí!

Vrhl se k vozíku, odhodlaný něčím je zaujmout, a nahlédl dovnitř. Čas od času se přece stávalo, že se ve ve-tešnictví malého městečka nebo na krbové římse nějaké staré dámy objevil zajímavý kousek Startechu. Při troše štěstí by člověk mohl narazit třeba i na něco tak legen-dárního, jako jsou létací stroje těžší než vzduch nebo in-stantní polévka! I kdyby to cechu inženýrů nebylo k ni-čemu, třeba by to uložili v Muzeu, a na vitríně by pod názvem exponátu stálo: „*Objevil pan T. Natsworthy*“. Plný naděje propátrával očima hromadu zachráněných předmětů ve vozíku: úlomky umělé hmoty, podstavce od lampiček, zprohýbané pozemní autíčko na hraní... Vtom ho zaujala kovová krabička. Když ji vylovil a otevřel, zamrkala na něj zevnitř vlastní tvář zrcadlící se ve stříbři-tém umělohmotném kotouči. „Pane Valentine! Podívejte! Cedíčko!“

Valentin sáhl do krabičky, vytáhl kolečko ven, a jak ho naklonil, sjel po hladkém povrchu duhový odlesk. „Správně,“ pokýval hlavou. „Dávni lidé je používali do počítačů. Ukládali na ně informace.“

„Nemůže tam být něco důležitého?“ chtěl vědět Tom.

Valentin zavrtěl hlavou. „Je mi líto, Thomasi. Lidé v těch dobách sice žili jen ve statických sídlech, ale jejich elektronické přístroje několikanásobně předčily všechno, co se až dosud podařilo londýnským inženýrům vybudo-vat. I kdyby na tom disku něco zůstalo, nedokážeme to přečíst. Ale je to zajímavý nález. Schovej si ho, třeba se jednou bude hodit.“

Odvrátil se a Tom uložil cedíčko zpátky do krabičky a strčil ho do kapsy. Ale Katherine podle všeho neušlo, jak je Tom zklamaný, protože se dotkla jeho ruky a řekla:

„Je to krása, Tome. Všechno, co přestálo ty tisíce let, je krásné, ať už je to těm otravným inženýrům k užitku nebo není. Mám ze starých kompaktních disků náhrdelník.“
Usmála se na něj. Byla stejně hezká jako kterékoli z děvčat, která si představoval ve svých bdělých snech, ale hodnější a zábavnější. Tomovi bylo jasné, že od téhle chvíle bude v představách zachraňovat výhradně hrdinky s tvářmi Katherine Valentinové.

Jinak ve vozíku nic pozoruhodného nenašli. Solnohrab bylo prakticky zaměřené městečko a pro samé hlodání starého mořského dna nemělo kdy hrabat se v minulosti. Valentin se ale neobrátil rovnou zpátky ke skladišti. Místo toho vyvedl své společníky po dalším schodišti a úzké lávce k Imigrační stanici, kde obyvatelé zhlnutého města čekali ve frontě, až si přijímací úředník zapíše jejich jména a někdo další jim ukáže nový domov v některé z londýnských ubytoven. „I když nejsem ve službě,“ vysvětloval Valentin, „zajdu si, vždycky když něco chytíme, sem dolů podívat se za paběrkáři, dřív než stačí prodat svoje nálezy na trhu starožitností v pátém patře a zase se vypořit ven.“

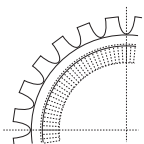
Na palubě pozřeného města nikdy nechyběli paběrkáři – tuláci bez domova, kteří pěšky brouzdali sem tam Lovištěm a pídili se po kouskách Startechu. Ani Solnohrab v tomhle nebyl výjimka. Na konci dlouhé řady sklíčených solnohrabanů stála skupinka ještě otrhanějších lidí, navlečených do dlouhých rozedraných kabátů, které jim sahaly až po kotníky. Na očích měli ochranné brýle a kolem špinavých krků jim visely roušky proti prachu.

Jako většinu Londýňanů Toma děsila představa, že na holé zemi ještě pořád někdo doopravdy žije. Držel se rad-

ši s Katherine a Psem vzadu, ale Valentine rázně vykročil ke skupince. Všichni se shlukli se kolem něj – všichni až na jednoho, vysokého hubeného člověka v černém plášti. Tom usoudil, že to bude nejspíš děvče, i když s jistotou to říct nemohl, protože postava měla tvář ovinutou černým šátkem, jako se nomád v poušti zahaluje turbanem. Tom stál nedaleko a zřetelně slyšel, jak se Valentin ostatním paběrkářům představuje a ptá se: „Takže – našel někdo z vás něco, co by mohl cech historiků chtít odkoupit?“

Pár mužů přikývlo, někteří zavrtěli hlavou, jiní začali prohrabávat svoje nadité vaky. Děvče s černým šátkem zajelo jednou rukou pod kabát: „Něco tu pro tebe mám, Valentine.“

Promluvila tak tiše, že ji zaslechli jen Tom a Katherine. Obrátili se k ní právě ve chvíli, kdy se znenadání vrhla dopředu a v ruce se jí zableskl dlouhý tenký nůž.

3 ~ ODPADOVÁ ŠACHTA

Na rozmýšlení nebyl čas. Katherine vykřikla, Pes zavrčel a dívka na vteřinku zaváhala. Tom pochopil, že přišla jeho chvíle. Vrhł se k ní a chytil ji za ruku těsně předtím, než stačila zarazit nůž Valentinovi do srdce. Vztekle sykla, vykroutila se ze sevření, a ještě než nůž stačil dopadnout na zem, dala se po úzké lávce na útěk. „Chyťte ji!“ houkl Valentin a chtěl se rozběhnout, ale čerství přistěhovalci nůž zahlédli a vyděšeně se mu začali plést pod nohama. Několik paběrkářů vytáhlo palné zbraně, ale z davu se jako veliký modrý brouk vynořil hřmotný policista. „Na území Londýna jsou všechny zbraně zakázány!“ volal.

Přes hlavy paběrkářů zahlédl Tom na pozadí vzdálené záře hutí temný obrys. Dívka už byla na konci lávky a hbitě šplhala po žebříku na vyšší plošinu. Rozběhl se za ní, a když už byla skoro nahoře, chňapl jí po kotníku, ale těsně ho minul. Ve stejnou chvíli kolem něj prosvištěla šipka a ve spršce jisker narazila do příčle žebříku. Obrátil se. Davem se prodírali dva další policisté se zvednutými kušemi. Za nimi zahlédl Katherine a jejího otce. Dívali se na něj. „Nestřílejte!“ zavolal. „Já ji chytím!“

Vyskočil na žebřík a kvapně se drápal vzhůru, rozhodnutý, že neúspěšnou atentátnici dopadne právě on. Srdce mu divoce tlouklo. Po všech těch nudných letech, kdy si o dobrodružstvích nechával jen zdát, teď doopravdy jedno prožívá! Zachránil panu Valentinovi život! Je hrdina!

Dívka už mezitím uháněla bludištěm vyvýšených lávek směrem k hutím. Tom se pustil za ní a doufal jen, že ho Katherine pořád ještě vidí. Lávky se rozdělovaly a zužovaly, až byla obě zábradlí sotva metr od sebe. Trávicí dvory pod ním pokračovaly neochvějně ve své práci a nikdo z lidí tam dole si nevšiml, jaké drama se jim odehrává nad hlavou. Vnořil se do temných stínů a teplých, oslepujících mračen páry. Děvče mělo náskok jen pár kroků. Šátek se jí zachytil o nízké potrubí a spadl jí z tváře. V záři hutí uviděl Tom dlouhé měděné vlasy, ale obličej pořád ještě nerozeznával. Jestlipak je hezká, napadlo ho. Krásná vražednice z Ligy antimobilistů.

Protáhl se pod zachyceným šátkem a běžel dál. Lapal po dechu a pokoušel se rozepnout si límec. Uháněl dolů po závratně hlubokém točitém schodišti a dál přes pláty podlahy Trávicích dvorů, kde se kolem něj míhaly stíny běžících pásů a ohromných kulovitých nádrží na plyn. Skupinka trestanců, kteří tu pracovali, zvedla udiveně pohledy, když se děvče prohnalo kolem nich. „Zadržte ji!“ křikl Tom. Stáli s otevřenými ústy a ani se nehnuli, ale když se Tom otočil, viděl, že jeden z učedníků inženýrství nechal práce a připojil se k honičce. Tom okamžitě zalitoval, že vůbec něco volal. Nenechá přece vyhrát nějakého hloupého inženýra! Rozběhl se ještě urputněji, aby dívku dostihl on sám.

O kousek dál jim cestu zahrazoval kulatý otvor v plošině obehnaný rezavým zábradlím – odpadová šachta, do černá sežehnutá v místech, kde se vyklápěla struska z trávicích pecí. Dívka na okamžik zvolnila tempo a rozhlížela se, kudy se dát. Než znovu přidala, byl už jí Tom skoro v patách. Nataženými prsty ji popadl za tlumok.

Popruh se přetrhl a ona se k němu otočila tváří v tvář, ozářená rudým svitem z hutí.

Nebyla o nic starší než Tom a byla šeredná. Přes celou tvář jí od čela k čelisti sbíhala ohavná jizva, takže vypadala jako vztekle přeškrtnutý portrét. Rty měla sražené ke straně, jako by se bez přestání jízlivě ušklíbala, z nosu zbýval rozplácnutý pahýl a ze vši té spouště na něj hledělo jediné oko, šedé a ledové jako moře v zimě.

„Proč jsi mě nenechal, abych ho zabila?“ zasyčela na něj.

Byl tak zaražený, že se nezmohl na jediné slovo ani pohyb. Bezmocně přihlížel, jak se děvče sehnulo pro stržený ranec a obrátilo se na další útěk. Za nimi ale hvízdaley policejní píšťalky a kolem kovových plátů obložení a kolem potrubí nad nimi se rozletovaly jiskry, jak do nich narážely šipky policistů. Děvče upustilo batoh, zhroutilo se na bok a zajíкло se sprostou kletbou. Toma by ve snu nenapadlo, že děvčata vůbec můžou podobná slova znát! „Nestřílejte!“ zaječel a mávl na policisty. Ztěžka se valili dolů po točitém schodišti pod nádržemi s plynem a pálili ostošest, jako by jim bylo úplně jedno, že jim v cestě stojí Tom. „Nestřílejte!“

Dívka se vyškrábala na nohy a Tom viděl, že jí šipka z kuše projela nohou těsně nad kolenem. Svírala si ránu rukou a mezi prsty se jí hromadila krev. Dýchala přerývaně, jako by vzlykala, a zády opřená o zábradlí se neohrabaně soukala přes jeho horní okraj. Za ní jako otevřená tlama zela odpadová šachta.

„Ne!“ vykřikl Tom, jakmile si uvědomil, co chce udělat. Už si nepřipadal jako hrdina. Bylo mu té nešťastné šeredky líto a vyčítal si, že ji zahnal do kouta. Napřáhl k ní ruku a v duchu ji zapřísahal, ať neskáče. „Nemohl jsem

dopustit, abys ublížila panu Valentinovi!“ snažil se překřičet hluk Břicha. „Je to hodný člověk, laskavý, statečný a vůbec skvělý...“

Děvče se k němu naklonilo, až měl její úděsnou tvář bez nosu na dosah ruky. „Tak se na mě podívej!“ řekla a hlas se jí komolil podle pohybu pokřivených rtů. „Podívej se, co mi ten tvůj laskavý statečný Valentin udělal!“

„Jak to myslíš?“

„Zeptej se jeho!“ zavřískla. „Zeptej se ho, co udělal Hester Shawová!“

Policisté už byli nedaleko; Tom slyšel, jak se po plošně rozléhají jejich kroky. Dívka se mu podívala přes rameno a přehodila zraněnou nohu přes zábradlí. Vykřikla přitom bolestí. „Ne!“ zapřísahal ji Tom znovu, ale pozdě. Její odrbaný šedý plášť zapleskal ve vzduchu, zatřepetal se a byla ta tam. Opřel se o zábradlí a zahleděl se do temné šachty. Zezdola k němu zavanul chladný vzduch prosycený pachem bahna a rozdrčené vegetace, pachem země, která ubíhala pod valícím se městem dál a dál.

„Ne!“

Skočila! Vyskočila z města do náruče jisté smrti! Hester Shawová. Musí si to jméno zapamatovat a pomodlit se za ni k některému z mnoha londýnských božstev.

Z oblaků kouře se začínaly vynořovat povědomé obrysy. Policisté obezřetně kráčeli ostražitým krabím krokem a vzápětí se mezi nimi prohnal Valentin. Ve stínech pod nádrží na plyn zahlédl Tom nevěřičný výraz mladého inženýra. Pokusil se na něj usmát, ale tvář měl celou ztuhlou a hned na to všechno zahalil další hustý cár kouře.

„Tome! Nestalo se ti nic?“ Valentin už byl u něj, a nebyl po tom dlouhém honu skoro ani zadýchaný. „Kde je? Kde je to děvče?“

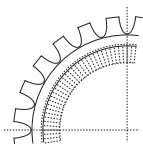
„Je mrtvá,“ hlesl Tom.

Valentin se naklonil přes zábradlí. Kouř, který táhl vzduchem, mu stínil tvář jako síť pavučin. Oči se mu podivně leskly a tvář měl bledou, vyděšenou a napjatou. „Viděl jsi ji, Tome? Měla jizvu?“

„Ano,“ přikývl Tom, i když mu nešlo do hlavy, jak to Valentin může vědět. „Příšernou jizvu! Jedno oko jí chybělo a místo nosu...“ Pak si vzpomněl, jakou strašlivou věc mu dívka řekla. „A povídala...“ Ani sám nevěděl, jestli to má panu Valentinovi říct. Beztak to musí být nějaká nehorázná lež. „Povídala, že se jmenuje Hester Shawová.“

„Pro pána Quirka!“ sykl Valentin a Tom ucouvl. Litoval, že o tom vůbec začínal. Ale když znovu zvedl hlavu, Valentin se na něj laskavě usmíval a v očích měl nesmírný smutek. „To nic, Tome,“ řekl. „Promiň mi...“

Tom ucítil na rameni velkou přátelskou dlaň a pak – sám nevěděl, jak se to všechno seběhlo – s ním něco potočilo, postrčilo ho to a v příští chvíli už letěl přes zábradlí a padal dolů, jako před ním padala Hester Shawová, a jen divoce chňapal kolem sebe, jak se pokoušel zachytit hladkého kovového okraje ústí šachty. *On mě strčil!* blesklo mu hlavou a cítil spíš překvapení než strach, když se řítil černým chřtánem dolů do tmy.

4 ~ VNĚJŠÍ KRAJ

Ticho. Ticho. Nešlo mu to do hlavy. I když stál Londýn na místě, pronikal do ložnice nějaký hluk – bzučení ventilátorů, hukot a rachot vzdálených výtahů, chrápání učedníků na okolních lůžkách. A teď najednou – ticho. Bolela ho hlava. Vlastně všechno ho bolelo. I postel pod ním byla nějaká nezvyklá, a když pohnul rukama, cítil mezi prsty cosi chladného a mazlavého jako...

BAHNO! Posadil se a zalapal po dechu. Vůbec nebyl ve své ložnici ve třetím patře. Ležel na ohromné hrbolaté hromadě bahna na kraji hlubokého příkopu a ve slabém, perlově šedém ranním přisvitu viděl, že opodál sedí to děvče se znetvořeným obličejem. Ten strašlivý sen o tom, že klouže ohněm začernalou šachtou do hloubky, byla skutečnost! Vypadl z Londýna a ležel teď na holé zemi, sám s Hester Shawovou!

Zděšeně zasténal a děvče po něm rychle střelilo pohledem. „Tak přece jen žiješ,“ poznamenala. „Já myslela, že je po tobě.“ Podle toho, jak se tvářila, jí to bylo obojí stejně jedno.

Tom se vyškrábal na všechny čtyři a dotýkal se teď bahna jen koleny, špičkami nohou a dlaněmi. Paže měl holé, a když sjel pohledem dolů, viděl, že má do pasu nahé i celé své potlučené tělo. Halena ležela v bahně opodál, ale spodní košili nikde neviděl. Teprve když dolehl blíž k zjizvenému děvčeti, uvědomil si, že ji Hester drží v rukou a spěšně ji trhá na pruhy, aby si mohla ovázat ránu na noze.

„Počkej!“ ohradil se. „To je jedna z mých nejlepších košil!“

„No a?“ odsekla a ani se po něm neohlédla. „Tohle je jedna z mých nejlepších nohou.“

Navlékl si halenu. Při pádu odpadovou šachtou se potrhala a zašpinila a dlouhými děrami se mu teď pod ni lezavě dral studený vzduch Vnějšího kraje. Otřásl se a objal si tělo rukama. *Valentin do mě strčil! Strčil do mě a já propadl šachtou do Vnějšího kraje! Strčil do mě... Ne, to by přece neudělal. To bude nějaký omyl. Uklouzl jsem a on se mě snažil zachytit, tak nějak se to muselo odehrát.*

Hester Shawová skončila s obvazováním, vstala a s bolestivým posykáváním si natáhla přes ránu špinavé, krví zatuhlé kalhoty. Cár látky, který zbyl z Tomovy košile, mu hodila zpátky. „Měl jsi mě nechat, abych ho zabila,“ řekla. Obrátila se k němu zády a vztekle se odbelhala zakřivenou bahnitou brázdou vzhůru.

Tom za ní hleděl, příliš zmatený a zaražený, než aby byl schopen pohybu. Teprve když mu zmizela za vrcholkem srázu, uvědomil si, jak nerad by tu zůstal sám. I její společnost mu bude milejší než tohle ticho.

Odhodil roztrhanou košili stranou a rozběhl se za ní. Nohy mu podkluzovaly v hustém mazlavém blátě a okopával si palce o kusy kamenů a vyvrácené kořeny. Po jeho levici zel hluboký příkop s příkrými stěnami, a když se vydrápal na hřeben svahu, uvědomil si, že je to jenom jedno ze stovek navlas stejných koryt, ve kterých se před ním rovně jako podle pravítka táhly do dálky ohromné stopy jednotlivých článků pásů, po nichž se Londýn pohyboval. Daleko vpředu se na pozadí rozsvěčující se východní oblohy temně rýsoval obrys jeho města, zahalený

kouřem svých vlastních motorů. Srdce mu sevřela ledová ruka stesku po domově. Všichni, koho kdy znal, zůstali na palubě téhle zmenšující se hory, všichni kromě Hester, která teď zarputile šlapala ve stopách města a poraněnou nohu táhla za sebou.

„Počkejte!“ zavolal, zatímco se napůl brodil, napůl běžel za ní. „Hester! Slečno Shawová!“

„Dej mi pokoj!“ odsekla.

„Ale kam jdete?“

„Musím se dostat zpátky do Londýna, to je snad jasné, ne?“ odpověděla. „Dva roky jsem ho hledala, plahočila jsem se pěšky sem tam, občas se svezla s nějakým menším městem, protože jsem doufala, že ho zbaští právě Londýn. A když se tam konečně dostanu a Valentin se přijde naparovat do dvorů, přesně jak mi paběrkáři povídali, co se nestane? Připleťte se mi do cesty trouba, co mě nenechá vyříznout tomu mizerovi srdce z těla, jak by zasluhoval.“ Zastavila se a obrátila se k Tomovi. „Kdyby ses do toho nemontoval, je už po něm, a já bych propadla dolů a zabila se zrovna tak. Už jsem mohla mít od všeho pokoj!“

Tom z ní nespouštěl pohled, a dřív než si uvědomil, co se děje, oči se mu zalily palčivými slzami. Měl na sebe vztek, že před Hester Shawovou vypadá jako sralbotka, ale nedokázal je zarazit. Byl ještě pořád otřesený z toho, co se mu přihodilo, a když se k tomu přidala představa, že se ocitl docela sám v téhle pustině, bylo toho na něj moc. Z očí se mu vyřinuly horké slzy a razily si bahnem na jeho tvářích klikaté bílé cestičky.

Hester, která se už už chtěla vydat zase dál, se zarazila a zadívala se na něj, jako by si nebyla jistá, co se to s ním

děje. „Ty pláčeš!“ řekla po chvíli tichým, překvapeným hlasem.

„Promiňte,“ popotáhl.

„Já nikdy nepláču. Neplakala jsem, ani když mi Valentin zavraždil mámu s tátou.“

„Cože?“ Tomovi se samým pláčem třásl hlas. „Něco takového by pan Valentin jakživ neudělal! Katherine říkala, že neměl to srdce zastřelit ani vlčí mládě. To je lež!“

„Tak co tu děláš ty?“ ušklíbla se. „Vystrčil tě ven za mnou, je to tak? Jen proto, že jsi mě viděl.“

„To je lež!“ opakoval Tom. Ale dobře si vybavoval, jak ho silné ruce postrčily přes zábradlí, vybavoval si svůj pád i podivný záblesk v archeologových očích.

„Že by?“ nedala se Hester.

„Strčil do mě!“ připustil Tom nevěřičně.

Hester Shawová jen pokrčila rameny, jako by chtěla říct: *No vidíš. Chápeš už, co je ten člověk zač?* Pak se k němu obrátila zády a znovu vykročila.

Tom se k ní rychle přidal. „Půjdu s vámi! Taky se potřebuju dostat zpátky do Londýna. Pomůžu vám.“

„Ty?“ Sykavě se zasmála a odplivla si do bláta kousek od jeho nohou. „Já myslela, že jsi na Valentinově straně. A teď bys mi chtěl pomoci ho zabít?“

Tom zavrtěl hlavou. Sám nevěděl, co vlastně chce. Ještě pořád se nedokázal úplně vzdát naděje, že je to všechno nedorozumění a že pan Valentin je opravdu hodný, laskavý a statečný muž. Rozhodně si nepřál, aby ho někdo zabil a chudák Katherine aby zůstala bez otce. Ale do Londýna se potřeboval dostat a věděl, že sám to nedokáže. A navíc se cítil za Hester Shawovou odpovědný.

Byla to koneckonců jeho vina, že ji zranili. „Budu vás podpírat,“ řekl. „Jste zraněná. Potřebujete mě.“

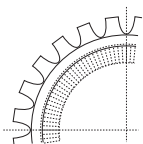
„Nikoho nepotřebuju,“ odsekla vztekle.

„Dostaneme se do Londýna spolu,“ sliboval Tom. „Patřím k cechu historiků. Uvidíte, že na mě dají. Všechno to vypovím panu Pomeroyovi. Jestli Valentin opravdu provedl všechno to, co říkáte, bude se za to zodpovídat před zákonem!“

„Před zákonem?“ zasmála se hořce. „V Londýně má Valentin zákon na své straně. Dobře víš, že primátor na něj nedá dopustit. A navíc je vrchním historikem. Kdepak, buď ho zabiju jako první, nebo zabije on mě. A tebe nejspíš taky. Ššššmik!“ Vytáhla neviditelný meč a přejela jím Tomovi přes krk.

Slunce stoupalo výš a z bahna se začínaly zvedat obláčky páry. Londýn ujížděl dál, zřetelně menší od chvíle, kdy ho Tom viděl naposledy. Jindy se město po jídle obvykle na pár dnů zastavilo. *Kam se to žene?* vrtalo teď Tomovi otupělou hlavou.

Právě v tu chvíli se ale pod dívkou podlomila poraněná noha, až zavrávala a upadla. Tom si pospíšil, aby jí pomohl vstát. Nepoděkovala mu, ale ani ho neodstrčila. Přehodil si její paži přes ramena, podepřel ji a po okraji bahnitě rýhy se společně vydali ve stopách Londýna na východ.

5 ~ PRIMÁTOR

Sto mil před nimi zatím dopadaly časné sluneční paprsky na Kruhový park, elegantní smyčku trávníků a záhonů obepínající první patro. Blyštěly se na hladině ozdobných jezírek, leskly se v rose na upravených cestičkách a zářivě se odrážely od bílých kovových věžiček Valentinova sídla jménem vila Clio, které stálo obklopené tmavými cedry na samém konci parku, podobné obří lastuře vynesené na břeh vrtošivým příbojem.

Ve své ložnici v nejvyšším patře se probudila Katherine a s hlavou na polštáři sledovala, jak se želvovinovými žaluziemi derou do pokoje paprsky světla. Uvědomovala si, že je nešťastná, ale v první chvíli nevěděla proč.

Pak si vybavila včerejší večer: nečekaný výpad dole v Břiše i to, jak se ten sympatický mladý učeďník pustil za útočnicí a zaplatil za to, chudák, životem. Sama utíkala kousek za otcem, ale než doběhla k odpadové šachtě, bylo už po všem. Proti ní se potácel mladý učeďník z cechu inženýrů, ve tváři bílý jako jeho plášť, a o pár kroků dál našla otce, bledého vzteky a obklopeného houfem policistů. Takového ho ještě nezažila, a ještě víc ji zarazilo, když na ni příkrým tónem houkl, ať maže rovnou domů.

Nejradši by se stočila do klubíčka a znovu usnula, ale zároveň ho chtěla vidět a ujistit se, že je v pořádku. Odhodila příkrývku, vstala a natáhla na sebe šaty, které ležely schumlané na zemi, jak je ze sebe včera shodila. Byly cítit kouřem tavicích pecí.

Chodba za dvěma ložnicemi se pod kulatou střešou

mírně svažovala, stočená k vlastnímu středu jako šnečí ulita. Spěchala po ní směrem dolů a zastavila se jen, aby se poklonila soše bohyně Clio, patronky dějin, která stála ve výklenku u dveří do jídelny. V ostatních výklencích byly vystavené poklady, které otec přivezl ze svých výprav: střeby hliněných nádob, úlomky klávesnic od počítačů a zrezivělé lebky Stopařů, podivných mechanických vojáků ze zapomenuté války. Jejich popraskané skleněné oči sledovaly Katherine zlověstným pohledem.

Otce našla v atriu, velkém otevřeném prostranství uprostřed domu; právě tu popíjel kávu. Měl na sobě ještě pořád župan a se zachmuřeným výrazem přecházel sem tam mezi květináči s kapradinami. Jakmile Katherine zahlédla jeho oči, bylo jí jasné, že dneska v noci vůbec nespal. „Tati?“ zeptala se. „Co se stalo?“

„Kate, holčičko!“ Přistoupil k ní a pevně ji objal. „To ale byla noc!“

„Chudák malá,“ zašeptala Katherine. „Chudák Tom! Asi se nic nenašlo, vid’?“

Valentin zavrtěl hlavou. „Útočnice ho strhla s sebou, když skočila dolů. Nejspíš je oba pohltilo bahno tam dole, nebo je rozmačkaly pásy.“

„To snad ne,“ vydechla Katherine a opřela se o okraj stolu. Ani si nevšimla, že k ní přitlapkal Pes a opřel se jí velkou hlavou o kolena. *Chudák Tom!* říkala si v duchu. Byl tak milý, tolik stál o to se jim zavděčit. Opravdu se jí líbil. Napadlo ji dokonce, že by mohla otce požádat, jestli by ho nezaměstnal tady ve vile, aby se s ním mohli ona i Pes lépe poznat. A teď je mrtvý, jeho duše odletěla dolů do Říše stínů a jeho studené tělo leží ve studeném bahně kdesi daleko za patami města.

„Pan primátor si dělá starosti,“ řekl Valentin a podíval se na hodiny. „První den, co jsme se vrátili do Loviště, a hned se nám tu prohání vrah. Osobně to se mnou přijde projednat. Posedíš tu se mnou, než dorazí? Jestli chceš, dej si moji snídani. Na stole je káva, pečivo a máslo. Já nemám chuť.“

Ani Katherine neměla na jídlo pomyšlení, ale když se podívala tím směrem, uviděla na opačném konci stolu odrbaný kožený tlumok. Byl to ranec, který včera v Břiše ztratila záhadná útočnice, a jeho obsah byl teď rozložený po stole jako exponáty v nějakém podivném muzeu: kovová láhev na vodu, lékárníčka, provázek, pár proužků sušeného masa, které vypadaly tužší než kožený jazyk boty, a pomačkaný, pokaňhaný kus papíru, ke kterému byla drátkem přichycená fotografie. Katherine ho zvedla. Byl to průkaz vydaný v jakémsi městě jménem Maringotka, špinavý, vybledlý a v ohybech napůl rozpadlý. Ještě než se pustila do čtení, padl jí zrak na fotografii. Zalapala po dechu. „Tati! Jak to vypadá?“

Valentin se obrátil, a když uviděl v její ruce průkaz, vztekle jí ho vytrhl. „Ne, Kate. Tohle není nic pro tebe! Vůbec pro nikoho to není!“

Vytáhl z kapsy zapalovač, pečlivě papír v rohu zapálil a hořící ho odložil do popelníku na stole. Pak začal znovu přecházet sem tam, zatímco Katherine seděla a dívala se na něj. Za deset let, co žila v Londýně, se pro ni otec stal nejlepším kamarádem. Měli rádi stejné věci, smáli se stejným vtipům a neměli jeden před druhým žádné tajnosti. Teď si ale byla jistá, že jí o tomhle děvčeti něco tají. Ještě nikdy ho neviděla tak ustaraného. „Kdo je to, tati?“ zeptala se. „Znáš ji z nějaké vý-

pravy? Je hrozně mladá a hrozně... co se jí to stalo s obličejem?“

Ozvaly se kroky, rychlé zaklepaní na dveře a do místnosti vtrhnul Pewsey. „Primátor je tady, šéfe.“

„Už?“ vydechl Valentin překvapeně.

„Už to tak vypadá. Gench zrovna zahlíd v parku jeho brouka. Dvakrát spokojeně prej nevypadá.“

Ani Valentin nevypadal dvakrát spokojeně. Popadl z opěradla židle svůj talár a rychle se upravoval. Katherine mu přispěchala na pomoc, ale mávl rukou a poslal ji pryč, a tak mu jen vtiskla na tvář rychlý polibek a se Psem v patách kvapně vyšla ven. Velkými oválnými okny obývacího pokoje viděla, že branou vily vjíždí dovnitř bílý služební brouk. Před ním běžel oddíl vojáků v zářivě červeném brnění Londýnských gardistů, primátorova osobní stráž. Rozestavili se po trávníku jako nevzhledné zahradní okrasy, zatímco Gench s dalším sluhou spěchali otevřít hladký poklop vozidla. Primátor vystoupil a rychlým krokem rázoval k domu.

Magnus Crome vládl Londýnu už bezmála dvacet let, ale přesto pořád ještě nevypadal jako opravdový primátor. Ve všech učebnicích dějepisu vídala Katherine primátory jako kulaté veselé mužičky s červenými tvářemi, kdežto Crome byl hubený jak vrána zjara a dvakrát tak ponurý. Neoblékal se dokonce ani do zářivě červených úborů, které byly odvěkou pýchou a radostí jeho předchůdců. Nadále dával přednost dlouhému bílému gumovému plášti a na čele mu zářilo rudé kolo, znak cechu inženýrů. Všichni dřívější primátoři si nechávali cechovní znak odstranit, aby dali najevo, že slouží celému Londýnu, nicméně co se dostal k moci Crome, časy se

změnily, a ačkoli tu a tam někdo reptal, že není správné, aby tentýž muž zastával místo nejvyššího inženýra a zároveň byl primátorem, museli i tihle nespokojenci připustit, že Crome odvádí dobrou práci.

Katherine ho neměla ráda. Ani jako malá ho nijak nemilovala, i když k jejímu otci se choval vždycky přátelsky. Dnes ráno rozhodně neměla náladu na to se s ním setkat. Hned jak slyšela, že se otevírá zřítelnice hlavního vchodu, rozběhla se chodbou zpátky nahoru a zastavila se, jen aby tiše zavolala na Psa. Jakmile ale minula první ohyb, zarazila se a přikrčila se do zastíněného výklenku. Konečky prstů držela vlkovi na hlavě, aby zůstal zticha. Bylo jí jasné, že na otce dolehla nějaká nesmírná pohroma, a nehodlala dopustit, aby před ní skrýval pravdu, jako by byla malá holka.

Za pár vteřin se u dveří do atria objevil Gench. V ruce žmoulal čepici. „Tudy, vaše ctihodná důstojnosti,“ blekotal a ukláněl se. „Pozor na schod, vaše starostenstvo.“

Hned za ním kráčel Crome. Na okamžik se zastavil a hlava mu podivně ještěřím pohybem zakmitala ze strany na stranu. Katherine cítila, jak se jeho pohled rozlévá po celé šířce chodby; byl mrazivý jako vítr Ledové pustinny. Vmáčkla se hlouběji do stínu a v duchu se modlila ke Quirkovi a Clio, aby ji neviděl. Ještě chvíli slyšela jeho dech a vrzání gumového pláště, ale pak ho Gench zavedl do atria a nebezpečí pominulo.

Příplížila se zpátky ke dveřím a s jednou rukou na Psově obojku se dychtivě zaposlouchala. Slyšela otcův hlas a v duchu ho viděla stát před zdobenou fontánou, zatímco jeho lidé nabízeli Cromovi místo k posezení. Otec nejspíš chtěl utrousit pár zdvořilých poznámek o počasí,